

paritione in festis c. 2. §. 14. ubi refert, si quis comparere coram Deo in festo vellet & ederet suas victimas vel pro comparitione vel læticia festi cælas cujusmodi salutare appellabantur victimæ de quibus aliqua Deo immortalis obtulerat, ac de iis nil exhiberet viduabus & pupillis vel etiam profelytis, illum non lætari juxta mandatum divinum potuisse, sed potius in luctu panem cibumque suum comedisse, quia solus cum familia sua comedisset. Partem enim sacræ læticiæ in eo rectissime ponebant si viduæ pupillique, quibus non suppetebat unde alerentur, simul divitibus in re lauta versantibus gauderent; sicut enim unum membrum corporis minime lætatur si dolet membrum alterum, quin potius in tristitiam doloremque conjicitur: ita etiam pii Hebræi veteres minime gaudere se in festis posse arbitrabantur, si vera membra Ecclesiæ Hebrææ viduas nempe & pupillos non simul ad commune gaudium divinum excitarent. Quam etiam derivabant in Levitas curam, quandoquidem cum illi non haberent fundos proprios, ne propterea dolerent, & a communi gaudio averterentur, eos in sancti communionem epuli recipere cupiebant, ut communes ha-

be-